

**FATIMSKA
PORUKA
LUCIJA GOVORI**

FATIMSKA PORUKA

Lucija govori

Knjižnica

U PRAVI TRENUTAK
271

Uređuje i odgovara
IVAN ZIRDUM

Izdavač
Karitativni fond UPT
NE ŽIVI ČOVJEK SAMO O KRUHU
ĐAKOVO

Kompjutorska obrada
Knjižnica UPT, Đakovo

Tisak
Novi Time d.o.o. Đakovo
Naklada 3000

FATIMSKA PORUKA

LUCIJA GOVORI

ĐAKOVO 1995

Naziv izvornika
EL MENSAJE DE FATIMA
Habla Lucia

Španjolski izdavač
Ediciones »SOL DE FATIMA«
Gran Avenida, 35
Orcasitas. 28041 MADRID
33. edicion 1992

Imprimatur Fatimae, 13 Maii, 1978.
+ Albertus, episcopus Leir — Fatima

Sa španjolskog preveo
LUKA BRAJNOVIĆ, prof.

ISBN 953-6319-31-4

Knjiga se može naručiti na adresu:

Knjižnica
U PRAVI TRENUTAK
31400 ĐAKOVO, pp 51
Tel. (031) 811-774

PREDGOVOR

Uskoro će se navršiti osamdeseta obljetnica Gospinih ukazanja u Fatimi. Kako je poznato, ta ukazanja su crkvene vlasti u razmjerno kratkom roku (1930) proglasile »dostojnim vjetrovanja«.

Od tada do danas, Crkva se živo zanimala za fatimske događaje te je nastojala promicati pravi smisao Gospinih poruka. Ta je nastojanja u svakoj prilici podupirala i prednjačila Sveta Stolica. Pijo XII. se opetovano osvrtao na ukazanja u Fatimi pa je — da bi ispunio Gospinu želju — u punom jeku Drugoga svjetskoga rata posvetio ljudski rod Prečistom Srcu Marijinu. Ivan XXIII. (još prije negoli je bio izabran za papu) predvodio je svibanjske pobožnosti 1956. godine u Fatimi. Pavao VI. i Ivan Pavao II. hodočastili su u fatimsko svetište; prvi prigodom

50-godišnjice ukazanja, a drugi na godišnjicu preživjelog atentata na Trgu sv. Petra (13. svibnja 1980), da zahvali Gospi što mu je na čudotvoran način spasila život upravo na svoj blagdan.

Službeni stav Crkve posebno se očituje procesom beatifikacije Franje i Jacinte. Oboje djece bili su svjedoci ukazanja. Uskoro nakon fatimskih događaja oboje su se preselili u vječni život, kako im je Gospa bila predkazala. Postoje, dakle, nepobitni razlozi da se viđenja i Gospine poruke u Cova de Iria, blizu Fatime, shvate kao povijesna stvarnost u svjetlu katoličke nauke. Fatimske poruke sadrže poziv, opomene i ohrabrenje Majke Božje u onim i ovim neizvjesnim vremenima, koje je Ona predočila vidionicima u Fatimi, a koje toliko zabrinjuju pojedince i narode.

* * *

Bl. Djevica Marija se ukazala u Fatimi u jednom presudnom povijesnom času: u tijeku Prvoga svjetskog rata i uoči strahovitih događaja

koji su zapalili Europu i svijet (1938—1945. i dalje). Gospi je u vječnosti sve bilo prisutno, pa i naša ljudska odgovornost kao društva i kao pojedinaca. Majka Kristova i Majka naša nije mogla a da ne uđe još jednom u događaje i povijest svijeta. U svojoj neograničenoj ljubavi nudi svoju pomoć posrednice između Neba i zemlje, između Stvoritelja i stvorenja, kako bi se ponovno uspostavio iskreni i pravi odnos ljubavi između Boga i ljudi, kojega je nasilno prekinuo grijeh. Ni u prvom padu naših praroditelja u zemaljskom raj u slučaju našeg osobnog pada. Bog ne odbacuje čovjeka, nego čovjek Boga. A tko prezire Boga ne može voljeti bližnjega. Povijest je puna dokaza o ovoj istini. Međutim Gospa u Fatimi se odnosi na konkretne činjenice: Na strahote prvog svjetskog rata i na tada još ne naslućeni užas drugog svjetskog sukoba, kojega posljedice — u stanovitom smislu — traju do danas, iako ne onako mučne kao što su bile do nedavna.

Potaknuta bolnom slikom ljudske nesloge, mržnje i razaranja, Majka Božja otkriva troma nejake djece — Luciji, Franji i Hijacinti — svoju

dvostruku bol: jednu zbog uvreda koje ljudi nanose Gospodinu i drugu zbog vremenite i vječne propasti ne samo pojedinaca, nego i naroda. Pokazuje svoje prečisto Srce kao simbol i stvarnost majčinske ljubavi i milosrđa, kao protnjak grijeha i mržnje i kao sigurno sredstvo spasenja.

I da ne bi bilo sumnje što za Boga znači grijeh i koje su njegove posljedice, Gospa govori djeci o ratovima, nemirima i patnjama na ovom svijetu i pokazuje im pakao, očajnu stvarnost u koju odlaze duše grešnika. Tu dvostruku posljedicu smrtnoga grijeha (ratovi i nemiri na zemlji te vječna osuda za neraskajane). Gospa je posebno naglasila time što je djeci-vidiocima pokazala pakao. »*Vidjeli ste — rekla je Gospa — kuda odlaze duše jadnih grešnika. Da ih spasi, Bog želi uspostaviti u svijetu pobožnost prema mome Prečistom Srcu. Ako ljudi prihvate ono što ću reći, mnoge će se duše spasiti i bit će mir. Ali ako ne prestanu vrijeđati Boga, za pontifikata sljedećeg Pape (Pija XI.), počet će drugi, još gori rat. Kad budete vidjeli noć obasjanu nepoznatom svjetlošću, znajte da je to veliki znak, kojega vam*

Bog šalje; znak da će kazniti svijet zbog njegovih zlodjela ratom, glađu i progonstvom Crkve i Svetog Oca...«

Nažalost ljudi nisu prihvatili Gospine riječi i strašan je rat zahvatio svijet, ostavio za sobom milijune mrtvih i bezbroj ruševina i, što je najgore, zatrovao ljudska srca mržnjom i osvetom. A samo Bog zna, koliko se duša zauvijek izgubilo. Zar su pretkazanja mogla biti uvjerljivija od onih, koja je Gospa povjerila troma nepismene djece? Ta djeca nisu znala, na primjer, ni što je ni gdje je Rusija, ni tko je Sveti Otac, ali su razumjela pokornički smisao Gospinih poruka, kada im je rekla: »*Da to spriječite doći ću zatražiti posvetu Rusije mome Prečistom Srcu i, ko zadovoljštinu, svetu Pričest u pet prvih subota u mjesecu. Ako ljudi prihvate noje zahtjeve, Rusija će se obratiti i bit će mir. Ako ne, ona će rasprostraniti zablude u svijetu, koje će izazvati ratove i progonstvo Crkve. Dobri će biti mučeni. Sveti Otac će mnogo trpjeti, razni narodi će biti uništeni. Napokon će moje Srce pobijediti...«*

Sve je to rečeno daleke 1917. i sve se to nažalost ispunilo kasnije, jer ljudi nisu poslušali

majčinski Gospin poziv. Nitko ne može opovrći da se sve ono ispunilo. Za nama je Drugi svjetski rat, a i svježe kapi krvi koje je prolio Sveti Otac na Trgu sv. Petra. To su žalosna svjedočanstva o jednom nebeskom pozivu, koji je ostao bez odgovora.

Međutim, Gospa nije neki ravnodušni predkazivač budućih događaja. Ona je djelatni sudionik u događajima. Ona je posrednica između nas i svog božanskog Sina. Ali potrebuje našu suradnju. U tome se sastoji suština fatimske poruke. Potreban je naš apostolski rad, jer se čovjek spašava preko čovjeka kao što je Bog postao Čovjekom da bi spasio ljude. Zato Blažena Djeвица Marija posebno ponavlja djeci: *»Molite, mnogo molite i žrtvuajte se za grešnike! Znajte, da mnoge duše odlaze u pakao, jer za njih nitko ne tpi ni moli.«* Ovo je ujedno poziv na suradnju u otkupiteljskom Božjem planu. Radi se, dakle, o izvanrednoj odgovornosti, ali u isto vrijeme i o izvanrednoj mogućnosti izvršenja kršćanske dužnosti.

Taj poziv ne isključuje nikoga, a obavezuje sve kršćane. Sudjelovati u otkupiteljskom Bož-

jem planu je ujedno naša dužnost i neizmjeri dar Providnosti, koji pruža čovjeku sudioništvo u Otkupljenju svakog čovjeka stvorenog na sliku i priliku Božju.

***

Svjetski pokret *Plava Vojska*, koji promiče širenje i primjenu fatimske poruke s posebnom radošću predaje knjižicu *Fatimska poruka – Lucija govori* sinovima i kćerima naroda, koji je Blaženoj Djevici dao naziv Kraljice Hrvata, u nadi da će se velikodušno odazvati Majčinskom pozivu i da će na taj način pridonijeti što skorijem ispunjenju Njena plana mira u svijetu i u Hrvatskoj i dubokoj vjerskoj obnovi duhovne djece. Ova knjižica sadrži izvorna pisma Sestre Lucije, koja je prvi put objavio Msgr. Juan Venancio, fatimski biskup, 1967. godine.

***

Da bismo olakšali slijed Gospinih ukazanja u Cova da Iria (Fatima) podsjetit ćemo čitatelje

na neke pojedinosti i okolnosti onih događaja.

Godinu dana prije Gospinih ukazanja (1916) djeca su vidjela anđela, koji im se predstavio kao Anđeo Mira. Očito se radilo o pripremi velikih događaja koji su se približavali. Anđeo im je otkrio izvanrednu milost: »*Presveta Srca Isusa i Marije imaju s vama posebne nakane. Neprestano prikazuju Bogu molitve i žrtve!*« Zajedno s ovom vijesti uči ih moliti i tumačiti im u čemu se sastoji trpljenje.

Djeca slijede anđelove upute ni ne sluteći što nakon toga dolazi. Kako je poznato, bilo je troje djece: Lucija (10 godina), njen bratić Franjo (9 godina) i njena sestrična Hijacinta (7 godina). Nisu znali ni čitati ni pisati, ali su zarana naučili moliti i žrtvovati se u dnevnoj školi siromašnih obitelji, koje su živjele kršćanskim životom. Gospa ih je izabrala nejake i neuke, kako bi se obistinile Kristove riječi: »*Slavim te, Oče, Gospodine neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima*« (Mt 11,25).

13. svibnja 1917. spomenuta djeca doživljavaju prvo Gospino ukazanje. Taj čudesni događaj se ponovio šest puta, svakog trinaestog u

sljedećih šest mjeseci. Već od prvog ukazanja je očita posebnost uloge vidioca. Lucija je jedina koja razgovara s Gospom, Hijacinta je vidi i čuje, a Franjo je samo vidi. Zato Gospa napominje Luciji i njenoj sestrični da kažu Franji sadržaj razgovora. Ovo će se bolje razumjeti iz odgovora Gospe (za vrijeme drugog ukazanja) Luciji koja je molila: »*Htjela bih Te zamoliti da nas svo troje uzmeš u Nebo*«. »*Da, Hijacintu i Franju ću brzo uzeti* — glasi Gospin odgovor. — *A ti još dugo moraš ostati tu na zemlji. Isus se s tobom želi poslužiti, da bi me ljudi upoznali i zavoljeli. Želi uspostaviti u svijetu pobožnost prema mome Prečistom Srcu.*« Tako se i dogodilo. Franjo i Hijacinta umrli su uskoro nakon ukazanja u Fatimi. Ostala je samo Lucija, kako je Gospa bila prorekla. Zaklonila se neko vrijeme u zavodu redovnica sv. Doroteje, a kasnije — osjetivši redovnički poziv — otišla je u Španjolsku, u Pontevedru i Tuy (Tuj), gdje je Red imao kuće za postulantice i novakinje. Tamo ostaje 21 godinu. Za to vrijeme imala je tri ukazanja: 1925, 1926. i 1929. Upravo tada joj je Gospa povjerila smisao i način pobožnosti Njenom

Prečistom Srcu, te je izrazila želju da se ta pobožnost obavlja i proširi po svijetu. Konačno se vratila u svoj Portugal. Željna strožeg redovničkog života ulazi u Red Karmelićanki. Sada ima 87 godina i živi u samostanu sv. Terezije u Coimbri (Koimbra).

Franjo i Hijacinta su imali kratko vrijeme apostolata. Razumjevši Gospinu poruku oni je velikodušno prihvaćaju i primjenjuju u život... Žive, rade, trpe i umiru u duhu zadovoljštine prinesene Bogu za obraćenje i spas grešnika. Svetačkim primjerom podnose razumljivo nepovjerenje vlastitih roditelja, oprez crkvenih vlasti i progon ondašnjih portugalskih vlastodržaca. Vladini službenici ih ispituju danju i noću, zatvaraju ih i zastrašuju smrću. Protukršćanski vlastodršci najprije su zahtijevali da djeca-vidioci zaniječu ukazanja, a kada to nisu uspjeli, prisiljavali su ih da otkriju sadržaj Gospinih predviđanja. Ostali su neobavljena posla. Ipak sve ove patnje nisu bile ništa u usporedbi s patnjama koje su Franjo i Hijacinta podnijeli za vrijeme svoje teške i duge bolesti. Te su muke bile trajni ispit o njihovom obećanju koji dadoše

Gospi. Ispunili su ga zavidnom vjernošću, smireno i više nego primjerno, prikazujući svoje patnje za obraćenje grešnika i kao zadovoljštinu beskrajnom milosrđu Božjem. Oni su dali sve od sebe, a Bog je nadodao što je nedostajalo toj krhkoj i izmučenoj djeci. Predavši se potpuno Božjoj providnosti, njih dvoje su bili potpuno obuzeti milošću neposredne Božje pomoći. Još dok su bili zdravi Gospa im je u jednom ukazanju rekla: *»Vrlo brzo ćete morati mnogo trpjeti, ali će vas milost Božja neprestano podržavati i jačati«*. Bili su i ostali živi primjer istine, da je s Bogom sve moguće, kako je rečeno: *»Što nije moguće čovjeku, moguće je Bogu«*. Umrli su u ozračju svetosti, ispunivši vjerno ulogu, koju im je povjerila Gospa.

Lucija je ostala kao jedini svjedok ukazanja. Bog joj je namijenio poseban zadatak, koji joj je Gospa otkrila za vrijeme njenog školovanja u Španjolskoj, konkretnije u Pontevedri i Tuy-u. Radi se o pobožnosti Prečistom Srcu Marijinu, koju Bog nudi čovjeku i svijetu kao sredstvo osobnog vječnog spasa i kao snagu međusobnog ljudskog razumijevanja i mira u svijetu. Ne-

mirno ljudsko srce i nemirni ljudski rod vapi za mirom, koji Bog daje preko svoje Majke, kao što ga je učenicima nudio govoreći: »*Mir vam svoj dajem, mir vam svoj ostavljam*«. Bog je ljubav, a ljubav rađa mir. Sotona je mržnja i rađa strahote nemira.

U svojoj poruci Gospa daje potpuno jasne upute. Prvi korak navedene pobožnosti sastoji se u izmirenju između čovjeka i Boga i čovjeka s čovjekom. Zato traži redovitu i savjesnu ispovijed. Čisto srce traži Gospodina. Zato je potrebna ispovijed, koja je priprema za sv. Pričest, sakramenat koji pretpostavlja sv. Misu, tu najplodniju molitvu pod nebom. I konačno, da bi se održao stalni dodir i odnos s Bogom, Gospa preporučuje molitvu i razmatranje sv. Krunice, koja sadrži osnovne istine Evanđelja i vjere.

Bog je preko Blažene Djevice Marije ponudio djelatno sredstvo spasenja i vječne sreće nemirnom čovjeku svijeta. Na nama je, da spremno i svom dušom i srcem odgovorimo.

UKAZANJA ANĐELA U FATIMI (1916)

Ukazanja anđela koja su prethodila Gospinim ukazanjima Lucija ovako opisuju:

Tako sam navršila deset godina života. Majka odluči da mi povjeri čuvanje ovaca. S tim se nisu složili ni otac ni sestre, svi su me htjeli imati uza se. Ali majka je bila odlučna. Nije ona nikakav izuzetak — govorila je bila majka. Karolina ima već dvanaest godina, mora početi raditi u polju ili učiti šivati i tkati, što hoće. Tako sam ja morala na pašu. Vijest da postajem pastirica brzo se proširila selom pa su doletjeli pastiri da mi se ponude za društvo. Sve sam ih prihvatila. Drugi dan čitava je okolica bila puna pastira i ovaca, posebno jedan brijeg, koji je izgledao kao da ga je pokrio oblak. No, ja se nisam dobro

osjećala u toj vrevi. Zato sam odabrala tri drugarice, i ne rekavši ništa drugima, počele smo odlaziti s ovcama na pašu na protivnu stranu. Tri pastirice su bile: Terezija Matijas, njezina sestra Marija Roza i Marija Justino. Sljedećeg dana sastale smo se s našim stadima na ugovorenom mjestu i krenule prema brežuljku koji se zove Cabeco. To je sjeverna strmina brijega. Južna se zove Valinhos. Na strmini okrenutoj prema istoku nalazi se ona pećina o kojoj sam Vam govorila u spisu o Jacinti. Popele smo se sa svojim stadima gotovo do vrha brijega. Pod nama se steralo, sve do u dolinu, područje zasađeno maslinama, hrastićima, borovima i česminama...

Negdje oko podne pojele smo svoj obrok, a onda sam ih pozvala da zajedno sa mnom izmole kronicu, što su one rado prihvatile. Čim smo počele moliti, najednom, u zraku iznad drveća, ukaza se lik koji je sličio kipu od snijega. Prožimalo ga sunce pa je izgledao sav proziran.

— Što je ono? — zapitaše moje drugarice donekle poplašene.

— Ne znam.

Nastavismo moliti uprtim očima u lik koji je nestao kad smo završile kronicu. Ja sam odlučila da o tome ništa ne govorim, ali moje drugarice, čim su došle kući, ispričovijedale su to u svojim obiteljima. Novost se brzo pronijela zaselkom. Jednoga dana kad sam se vratila kući, majka me zaskoči:

— Slušaj! Kažu da si ti nešto vidjela. Kazuj, što je to bilo!

— Ne znam — odgovorih, ali kako nisam znala protumačiti, nadodah:

— Izgledao je čovjek, omotan plahtom. Nije mu bilo moguće razabrati ni oči ni ruke.

Moja majka odmahne rukom, vrlo prezirno:

— Dječje gluposti!

Umalo poslije toga našle smo se sa svojim stadima na istom mjestu. Pojava se opet ponovila, na isti način. Moje su drugarice to opet ispričale kod kuće. Poslije toga pojava se ukazala i treći put. Ja o svemu nisam probijelila ni riječi, ali je moja majka čula o tome pripovijedati u zaselku. Zato me zabrinuto upitala:

— Da vidimo, o čemu brbljate, što ste vidjele?

– Ne znam, majko, zaista ne znam što je ono što nam se ukazuje.

No, mnogi su nam se počeli rugati. Kako sam poslije prve svete Pričesti bila pomalo zanesena, moje sestre bi me znale zapitkivati, s gorkom ironijom: »*Možda vidiš nekoga umotana u plah-tu?*«

Takvo ponašanje i takve riječi pogađale su me u dušu, jer ja sam do tada bila navikla samo na nježnosti. No, to još nije bilo ništa. Nisam ni slutila što mi je dobri Bog pripremao za budućnost.

Upravo u to vrijeme Franjo i Jacinta dobili su dopuštenje od svojih roditelja da mogu i oni ići na pašu. Ja tada ostavim svoje drugarice i pridružim se Franji i Jacinti, bratiću i sestrićni. Odlučismo da ćemo svoja stada pasti na pašnjacima mojih roditelja i ujakâ, da se ne moramo družiti s ostalim pastirima.

Jednoga dana nađosmo se sa svojim stadima na vlasništvu mojih roditelja, podno brežuljka o kojemu sam govorila na istočnoj strani, a mjesto se zove Chousa Velha. U odmaklo jutro spusti se sitna kiša, nešto jača od rose. Tada smo se

uspeli na strminu brežuljka da potražimo zaklonište u kakvoj kamenoj udubini. Ovce su se polako penjale za nama, pasući. tada smo se prvi put našli u toj blagoslovljenoj pećini. Nalazi se u sredini maslinika koji pripada mom krsnom kumu Anastaziju. Odatle se lijepo vidi zaselak u kojemu sam rođena, zatim Casa Velha i Eira da Pedra. Maslinici koji se protežu do ovih naselja pripadaju različitim vlasnicima. Tu smo proveli dan, iako je kiša već bila prestala i sunce se opet probilo, lijepo i svijetlo. Tu smo i objedovali i izmolili krunicu za koju se više ne sjećam jesmo li je izmolili u skraćenom obliku. Kad je krunica bila gotova, počeli smo se igrati na kamenčiće. Igrali smo samo nekoliko minuta, ali posve predani igri. Najednom zašumi snažan vjetar koji je zanjihao krošnje stabala. Svi troje pogledasmo po obzorju, vrlo začuđeni, jer je vrijeme bilo mirno. Tada ugledasmo kako se iznad maslina približava prema nama onaj isti lik o kojemu sam već govorila. Franjo i Jacinta još ga nisu vidjeli, a ja im o tome nisam ništa govorila. Što se više približavao, sve bolje smo ga vidjeli. Izgledao je kao mladić od 16 godina, bjeliji od

snijega, a sunce ga je tako prožimalo da se činio prozirnim kao kristal i vrlo lijep. Stigavši do nas, reče nam: »*Ne bojte se, ja sam Anđeo mira. Molite sa mnom!*« tada klekne, prigne glavu do zemlje i pozove nas da ponovimo tri puta ove riječi: »*Moj Bože, vjerujem u te, klanjam ti se, uzdam se u te i ljubim te! Molim te, da oprostiš onima koji ne vjeruju, koji ti se ne klanjaju, koji se u te ne uzdaju i koji te ne ljube.*« Zatim se ustane i reče nam: »*Tako molite! Srce Isusovo i Marijino pozorno slušaju vaše molitve.*«

Te su nam se riječi tako utisnule u dušu da ih nikada više nismo zaboravili. Od toga dana provodili smo mnogo vremena, prostrti na zemlji, i te riječi ponavljali do umora. Preporučila sam Franji i Jacinti da o tome nikome ne govore, i — Bogu hvala — održali su obećanje.

Poslije podužeg vremena, za popodnevnog odmora, igrali smo se uz bunar mojih roditelja što smo ga zvali Arneiro. O tom bunaru sam Vam, Preuzvišeni, govorila u spisu o Jacinti. Iznenada ugledasmo pred sobom onu istu pojavu. Anđela, kako mi se čini, koji nam reče: »*Što radite? Molite, mnogo molite! Presveta Srca Isusa*

i Marije imaju s vama posebne nakane. Ne prestano prikazujte Bogu molitve i žrtve!«

— Kako ćemo se žrtvovati? — zapitah.

— Što god možete prinesite Bogu za žrtvu s nakanom da zadovoljite za uvrede i grijehe koje mu ljudi nanose i da izmolite obraćenje grešnika. Tako ćete osigurati mir svojoj domovini. Ja sam njezin Anđeo čuvar. Anđeo Portugala. Nadasve, rado primite trpljenja koja vam Gospodin pošalje!

Opet je prošlo nešto vremena. Pasli smo stada na brežuljku o kojemu sam već govorila, na padinama iznad Velinhosa. To je maslinik što ga mi zovemo Pregueira. Nakon obroka odlučismo otići moliti u pećinu koja se nalazila s druge strane brijega. Trebalo je prijeći hridine iznad Pregueira, što ovcama nije bilo lako izvesti.

Čim smo tamo stigli, prostrli smo se na zemlju i počeli moliti Anđelovu molitvu: »*O, moj Bože, ja vjerujem u te, uzdam se i ljubim te...*« Ne znam koliko smo je puta ponovili, kad najednom opazismo iznad sebe neobično svjetlo. Podigismo se da vidimo što se događa i ugledasmo Anđela kako u lijevoj ruci drži kalež iznad

kojega je lebdjela bijela Hostija. Iz nje su kapale kaplje krvi u kalež. Anđeo ispusti kalež koji je ostao u zraku, klekne uz nas i naredi nam da ponovimo tri puta: *»Presveto Trojstvo, Oče, Sine i Duše Sveti, ja ti prikazujem Tijelo, Krv, Dušu i Božanstvo Isusa Krista, prisutna u svim tabernakulima svijeta u naknadu za uvrede, svetogrđa i nehaje kojima vas vrijeđaju. U ime neizmjernih zasluga Presvetog Isusova i Marijina Srca, molim vas za obraćenje jadnih grešnika.«* Zatim se Anđeo podigne i uzme u ruke kalež i Hostiju, razlomi je i dade najprije meni, a zatim Jacinti i Franji. Pri tom je govorio: *»Uzmite i pijte Tijelo i Krv Isusa Krista kojega strašno vrijeđaju nezahvalni ljudi! Pružite mu zadovoljštinu za ta zlodjela i utješite svoga Boga!«* Zatim se opet prostre na zemlju i s nama ponovi tri puta molitvu: *»Presveto Trojstvo...«* Poslije toga iščezne. Mi smo i dalje ostali prostrti na zemlji ponavljajući iste riječi. Kad smo se napokon ustali, primijetili smo da je večer i da je vrijeme povratka kući.

GOSPINA UKAZANJA U FATIMI (1917)

Sada prelazim na opisivanje Gospinih ukazanja. Ne zaustavljam se na okolnostima koje su tome prethodile ni na onima koje su poslije uslijedile, jer me je toga oslobodio velečasni don Galamba:

Prvo ukazanje

13. svibnja 1917. — Dok sam se s Jacintom i Franjom igrala na brežuljku iznad Cova de Iria, podižući zidić oko šumarka, zapazismo najednom neku vrstu bljeska.

— Bolje da krenemo kući — rekoh im. — Sijeva, dolazi nevrijeme.

– Idemo, idemo! – odgovoriše.

Odmah smo se počeli spuštati niz padinu goneći ovce prema cesti. Prispjevši negdje na sredinu padine, u blizinu jedne visoke česmine, vidjesmo drugi bljesak. Napravivši nekoliko koraka dalje, opazismo na jednoj česmini Gospu, obučenu u bjelinu, sjajniju od sunca, koja je odražavala svjetlost blistaviju nego što to može posuda od kristala, puna najbistrije vode, prožeta žarkim suncem. Zastadosmo, presenećeni pojavom. Bili smo tako blizu da smo se nalazili u krugu svjetla što ga je rasipavala i koje je nju okruživalo, najviše oko metar i po udaljenosti. Tada Gospa reče:

– Ne bojte se, neću vam učiniti nikakvo zlo!

– Odakle si ti? – zapitah je.

– Dolazim iz Neba.

– I, što hoćeš od mene?

– Došla sam zahtijevati od vas da u šest mjeseci uzastopce, svakog trinaestog dana u mjesecu, dolazite ovamo u isto vrijeme. Onda ću vam kazati tko sam i što hoću. A onda ću se ovamo vratiti i sedmi put.

– A hoću li ja doći u Nebo?

– Da.

– A Jacinta?

– I ona.

– A Franjo?

– I on, ali mora izmoliti svoju krunicu.

Tada se sjetim da zapitam za sudbinu dviju djevojaka koje su nedavno umrle. Bile su to moje prijateljice.

– Marija das Neves, je li ona već u Nebu?

– Jest, tamo je! (Čini mi se da joj je bilo oko 16 godina.)

– A Amelija?

– Ostat će u čistilištu do svršetka svijeta! (Čini mi se da joj je bilo između 18 i 20 godina).

– Hoćete li prikazati Bogu sva trpljenja koja vam pošalje kao zadovoljštinu za grijehe kojima je Bog izvrijeđan i kao molitvu za obraćenje grešnika.

– Da, hoćemo!

– Dobro. Mnogo ćete trpjeti, ali će vas milost Božja jačati.

Dok je izgovarala posljednje riječi («milost Božja»), raširila je prvi put ruke, nakon čega se prema nama prosu val svjetla koje je iz nje

prosijevalo i tako nam duboko prodiralo u dušu, da smo sebe vidjeli u Bogu, koji je bio to svjetlo, i vidjeli jasnije nego da smo se promatrali u najoštrijem ogledalu. Tada, snagom unutarnjeg poriva, koja nam je također darovana, padosmo na koljena i počesmo srdačno ponavljati: *»Presveto Trojstvo, ja ti se klanjam! Bože moj, Bože moj, ljubim te u Presvetom Sakramentu!«* Kada su ti prvi trenuci prošli, Gospa nadoda: *»Molite krunicu svaki dan da biste izmolili mir svijetu i svršetak rata!«*

Tada se vedro uzdigla, krenula u smjeru istoka i nestala u beskrajnoj daljini. Svjetlost koja ju je okruživala kao da je probijala put prema zvijezdama, a to je bilo razlogom da smo se koji put izražavali kako smo vidjeli Nebo da se otvara.

Čini mi se da sam već rekla u spisu o Jacinti ili u nekom pismu da se mi nismo prestrašili Gospe nego nevremena za koje smo povjerovali da dolazi. Htjeli smo pobjeći od oluje. Gospina ukazanja nisu nas prestrašila, nego iznenadila, to da! Kad su me pitali da li me bilo strah, a ja odgovarala da jest, to se odnosilo na strah od

nevremena, od njega smo htjeli pobjeći, jer smo za sijevanje znali samo onda kad je grmilo.

Bljesak zapravo nije bila munja nego svjetlo koje se približavalo. Videći to svjetlo kako se približava, mi smo koji put kazali da smo vidjeli Gospu kako dolazi. Zapravo, mi smo raspoznavali Gospu tek onda kad se ona spustila na česminu. Izbjegavajući odgovore i ne znajući to točno izraziti, izjašnjavali smo se koji put da smo je vidjeli kako dolazi, a drugi put da je nismo vidjeli u dolasku. U prvom slučaju radilo se o približavanju svjetla, u drugom o viđenju Djevice kad se pojavila na česmini.

Drugo ukazanje

13. lipnja 1917. — Nakon što smo Franjo, Jacinta i ja izmolili krunicu s nekim prisutnim osobama, ponovno smo ugledali mlaz svjetla kako se približava (ono što smo nazvali bljeskom) i nedugo zatim Gospu na česmini, točno kao u svibnju.

— Što hoćeš od mene? — zapitah.

— Hoću da dođete ovamo i sljedećeg mjeseca, 13., da molite kronicu svaki dan i da naučite čitati. Kasnije ću vam reći što hoću.

Tada je zamolih da ozdravi jednog bolesnika.

— Ako se obrati, ozdravit će za jednu godinu.

— Htjela bih te zamoliti da nas odvedeš u Nebo.

— Da, Jacintu i Franju ću uskoro uzeti, ali ti ćeš ovdje ostati još neko vrijeme. Isus se želi s tobom poslužiti da me ljudi upoznaju i uzljube. Hoće ustanoviti u svijetu pobožnost prema momu Prečistom Srcu.

— Ja ću, dakle, ovdje ostati sama? — upitah žalosna.

— Ne, kćeri moja! Trpiš li mnogo? Nemoj se obeshrabriti! Moje Srce bit će tvoje utočište i put kojim ću te dovesti Bogu.

Izgovarajući te posljednje riječi, raširi ruke drugi put i prosu na nas val beskrajnog svjetla u kojemu smo sebe vidjeli uronjene u Boga. Jacinta i Franjo nalazili su se u odrazu svjetla prema gore, ja prema dolje, prema zemlji. Na dlanu desne Gospine ruke nalazilo se srce ovi-

jeno trnjem koje se u nj zabadalo. Shvatili smo da je to Prečisto Gospino Srce, izbodeno grijesima čovječanstva, koje traži zadovoljštinu.

Eto, na što smo mislili, Preuzvišeni, kad smo govorili o tajni koju nam je Gospa otkrila u lipnju. Djevica nam nije još taj put naredila da držimo tajnu, ali smo u sebi osjećali da nas Bog potiče da je čuvamo.

Treće ukazanje

13. srpnja 1917. — Nekoliko minuta nakon što smo prispjeli u Cova da Iria, uz česminu, oko koje se okupilo mnogo ljudi, dok smo molili kronicu opazismo isti odraz svjetla na koji smo se već navikli i odmah zatim Gospu na česmini.

— Što želiš od mene? — odmah sam upitala.

— Želim da i sljedećeg 13. u mjesecu dođete ovamo, da nastavite moliti kronicu u čast Naše Gospe od krunice, da bi izmolili mir svijetu i svršetak rata, jer vam samo ona može pomoći.

— Htjela bih da nam kažeš tko si i da učiniš čudo, kako bi svi povjerovali da nam se ukazuješ.

– Nastavite dolaziti ovamo svaki mjesec. U listopadu ću reći tko sam, što hoću i učiniti čudo, što će ga svi moći vidjeti i povjerovati.

tada sam Gospi postavila neka pitanja kojih se ne sjećam. Zapamtila sam da je odgovorila kako treba moliti kronicu da bi se postigla milost tijekom godine. Zatim je nastavila: *»Žrtvuajte se za grešnike i recite mnogo puta, posebno kad prinosite neku žrtvu: O, moj Isuse, to je za tvoju ljubav, za obraćenje grešnika i za naknadu za grijeha počinjene protiv Prečistog Srca Marijina!«*

Izgovarajući te riječi, opet je raširila ruke kao dva pređašnja puta. Svjetlost je probijala u zemlju i mi ugledasmo ognjeno more. U taj oganj vidjeli smo uronjene vragove i duše osuđenih. Izgledali su kao užareno ugljevlje, tamnopusi i crni, ali posve prozirni, u ljudskom obličju. Plivali su u vatrenom požaru. U zrak su ih izbacivale plamene erupcije, a sami su izgledali kao plamena baklja, uvijena u oblak dima. Čuli su se krikovi i bolni uzdasi, puni očaja, koji su tjerali strah u kosti, od kojega smo se tresli. Padali su na sve strane kao varnice u golemom požaru. (Mora da sam pri tom prizoru us-

kliknula: *»Jao!«* A to su neki čuli, kako kažu.) Vragovi su se razlikovali od ljudi po stravičnim oblicima, sličnim gadnim, stravičnim i nepoznatim životinjama, ali uvijek prozirni i crni kao usijani ugljen.

Užasno prestrašeni, podigosmo moleći pogled prema Gospi, koja nam, dobrostivo ali žalostivo, reče: *»Vidjeli ste pakao kuda odlaze duše jadnih grešnika. Da ih spasi, Bog želi ustanoviti u svijetu pobožnost prema mome Prečistom Srcu. Ako ljudi prihvate ono što ću reći, mnoge će se duše spasiti i bit će mir. Rat je pri svršetku. Ali, ako ne prestanu vrijeđati Boga, za pontifikata Pija XI, počet će drugi, gori! Kad budete vidjeli noć obasjanu nepoznatom svjetlošću, znajte da je to veliki znak što vam ga Bog šalje, znak da će kazniti svijet zbog njegovih zlodjela i to ratom, gladu i progonstvom Crkve i Svetog Oca.*

Da to spriječim, doći ću tražiti posvetu Rusije mome Prečistom Srcu i, kao zadovoljštinu, svetu Pričest u pet prvih subota u mjesecu. Ako ljudi prihvate moje zahtjeve, Rusija će se obratiti i bit će mir. Ako ne, ona će proširiti zablude u svijetu, koje će izazvati ratove i progonstvo Crkve. Dobri

će biti mučeni, Sveti Otac će mnogo trpjeti, različiti narodi bit će uništeni. Napokon će moje srce trijumfirati. Sveti Otac posvetit će mi Rusiju, koja će se obratiti pa će svijetu biti poklonjeno jedno razdoblje mira. U Portugalu će se uvijek očuvati istina vjere, itd... To ne kažete nikome! Franji da, njemu možete reći! Kad molite krunicu, recite poslije svake desetice: 'O, moj Isuse, oprosti nam naše grijehе, oslobodi nas od paklenog ognja, dovedi u Raj sve duše, osobito one kojima je najpotrebnije tvoje milosrđe!'» Usljedio je trenutak šutnje, a onda je zapitah:

- Ne želiš više ništa od mene?
- Ne, danas više ništa.

Tada se počela dizati prema istoku, kao uvijek do sada, dok nije nestala u prostranstvu neba.

Četrvto ukazanje

13. kolovoza 1917. — Budući da sam već kazala što se dogodilo toga dana, ne zaustavljam se na tome nego odmah prelazim na ukazanje, koje se, kako mi se čini, dogodio 15. toga mje-

seca, podvečer. Kako ja u to vrijeme još nisam znala brojiti dane u mjesecu, možda se varam. No, čini mi se da se to dogodilo onoga istoga dana kad smo se vratili iz Vila Nova de Ourèm.

Franjo, njegov brat Ivan i ja pasli smo stada na mjestu zvanom Valinhos. Najednom smo osjetili kako nas prožimlje nešto nadnaravno i pri tom naslutili da bi se mogla ukazati Gospa. Žaleći da nema Jacinte među nama, zamolili smo Ivana da je ode pozvati. Kako on nije htio ići, ponudim mu dva novčića. Tada je otrčao.

U međuvremenu, Franjo i ja već smo zapazili svjetlo koje se približavalo. Trenutak nakon što je stigla Jacinta, pokazala se Gospa na česmini.

— Što hoćeš od mene?

— Želim da nastavite dolaziti u Cova da Iria svakog 13. dana u mjesecu i da molite krunicu svaki dan. Posljednji mjesec učinit ću čudo, da bi svi povjerovali.

— Što želiš da učinimo s novcem što ga ljudi ostavljaju u Cova da Iria?

— Kupite dva prijenosna postolja! Jedno ćete nositi ti i Jacinta s dvije druge djevojčice, drugo postolje neka nosi Franjo i još tri dječaka!

Postolja će služiti za blagdan Gospe svete krunice. Što unaprijed bude pristizalo, neka se upotrijebi za podizanje jedne kapelice!

— Htjela bih tražiti ozdravljenje nekih bolesnika.

— Dobro, neke ću ozdraviti tijekom godine.

Zatim je poprimila još žalosniji izgled i rekla: *»Molite, molite mnogo! Žrtvuje se za grešnike, jer mnoge duše odlaze u pakao samo zato jer se za njih nitko ne žrtvuje i ne moli.«* Kao i prije, podigla se i krenula prema istoku.

Peto ukazanje

13. rujna 1917. — Kad se približio sat odlaska, zaputih se s Jacintom i Franjom, probijajući se kroz mnoštvo koje nam je priječilo prolaz. Svi putovi bili su prepuni ljudi.

Svi su nas željeli vidjeti i s nama govoriti, svi bez razlike. Čak neke gospođe i neka gospoda, probivši obruč koji nas je okruživao, padali su ispred nas na koljena i molili nas da njihove molbe prenesemo Gospi. Drugi, ne mogavši nam se približiti, vikali su iz daleka: *»Za ljubav*

Božju, molite Gospu da mi ozdravi sina koji je kljast«. Jedan je vikao: *»Neka mi ozdravi slijepo dijete!«* Netko opet: *»Imam gluho dijete, molite Gospu da ga ozdravi!«* Drugi: *»Neka mi muža i sina vrati iz rata!«* Padali su i ovakvi uzvici: *»Neka obrati jednog grešnika, neka mi udijeli zdravlje jer sam sušičav«* itd...

Tu je bilo moguće vidjeti svu bijedu ljudskog roda. Neki su vikali sa zidova i stabala, a penjali su se samo da nas vide u prolazu. Odgovarajući jednima, stežući ruku drugima, probijali smo se vrlo polako i to zahvaljujući ljudima koji su nam krčili put.

Kad danas u Novom zavjetu čitam neopisive prizore Isusova probijanja kroz mnoštvo po putovima Palestine, onda se sjećam putova koji vode iz Aljustrela prema Fatimi i Cova da Iria. I zahvaljujem Bogu, prikazujući mu vjeru našega portugalskog naroda. Razmišljam: *»Kad se taj narod tako tiska oko troje djece koja su imala milost razgovarati s Gospom, kako bi se ponašao pred Isusom Kristom?!«*

No, to nema veze s predmetom, opet me zavelo pero tamo kuda nisam htjela. Gle, opet

jedna beskorisna devijacija! Ne brišem je, da ne nagrđujem papir.

Napokon smo stigli u Cova da Iria, uz česminu, i počesmo moliti krunicu, zajedno s narodom. Nedugo zatim pojavi se svjetlo, a onda odmah Gospa na česmini.

— Nastavite moliti krunicu da izmolite svršetak rata! U listopadu će doći i Gospodin, Gospa žalosna, sveti Josip i dječak Isus, da bi blagosloville svijet. Bog je zadovoljan vašim žrtvama, ali ne želi da spavate opasani konopom. Po danu ga možete nositi.

— Tražili su da te molim mnoge stvari: ozdravljenje nekih bolesnika, jednog gluhonijemoga!

— Dobro, neke ću ozdraviti. Druge neću. U listopadu ću učiniti čudo, da bi svi vjerovali

Podigla se i nestala — kao redovito!

Šesto ukazanje

13. listopada 1917. — Pošli smo rano od kuće, predviđajući da će put dugo trajati. Sa-

bralo se golemo mnoštvo naroda, a kiša je padala kao iz kabla. Strahujući da je to posljednji dan moga života, tjeskobna srca, sva nesigurna, majka me taj put htjela pratiti. Uzduž puta ponavljali su se prizori iz prošlog mjeseca, samo su bili još brojniji i potresniji. Ni blato nije priječilo ove ljude da padaju na koljena i da nas ponizno i zaklinjući mole. Kad smo stigli u Cova da Iria, uz česminu, potaknuta nekom nepoznatom snagom, zatražila sam od ljudi da sklope kišobrane i počesmo moliti krunicu. Malo poslije toga ugledasmo svjetlo, a onda Djevicu na česmini.

— Što hoćeš od mene?

— Želim da se ovdje podigne kapelica meni u čast. Ja sam Gospa svete krunice. Neka se krunica moli svaki dan! Rat će završiti, vojnici će uskoro doći kućama.

— Imam te mnogo toga moliti: da ozdraviš bolesne, da obratiš grešnike...

— Jedne hoću, druge neću. Moraju se popraviti. Neka mole oprostjenje svojih grijeha!

Tada je poprimila još žalosniji izgled i nastavila: »Neka ne vrijedaju više našega Gospodine koji je toliko izvrijedan!« Tada raširi ruke i okrene

ih prema Suncu. Dok se uzdizala, sjaj njezina svjetla usmjerio se prema Suncu.

To je, Preuzvišeni, razlog da sam ja uzviknula: »*Gledajte Sunce!*« Ne zato da svratim pažnju naroda koji u mojoj svijesti nije uopće bio prisutan, nego sam to učinila po unutarnjem nadahnuću koje me na to potaklo.

Čim je naša Gospa nestala u beskrajnom prostoru, vidjesmo uz Sunce svetog Josipa s dječakom Isusom i Presvetom Djevicom, koja je bila obučena u bijelo, ogrnuta plavim plaštem. Vidjelo se kako sveti Josip i dječak Isus blagoslivaju narod, čineći znak križa rukom. Odmah zatim ovo je ukazanje nestalo, a pojavio se Gospodin i Djevica, koja mi se pričinihla kao Žalosna Gospa. Gospodin je blagoslivao svijet na način kao i sveti Josip. I ovo je ukazanje nestalo, a učini mi se da ponovno vidim Gospu, ovaj put kao Gospu od Karmela.

Eto, Preuzvišeni, povijesti ukazanja u Cova da Iria 1917. godine. Kad god sam o njima morala govoriti, nastojala sam da pri tom izrečem što manje riječi, da bih ono najpovjerljivije za se sačuvala. Budući da su to Božje, a ne moje stvari,

koje po Vama potražuje, vraćam mu ih kao ono što nije moje. Uistinu, ništa nisam sačuvala. Čini mi se da nedostaju samo neke male pojedinosti u vezi s mojim pitanjima što sam ih upućivala Gospi. Budući da se tu radilo isključivo o materijalnim stvarima, nisam im poklonila posebnu pažnju pa se zato nisu jače utisnule u moje sjećanje. A onda, toliko je toga bilo! Možda upravo radi toga nastojanja da prikupim sjećanja o materijalnim milostima, krivo svatih da će rat završiti još istoga onoga dana.

Mnogi su bili zadivljeni mojim pamćenjem koje mi je Bog udijelio. Zaista, njegovom dobrotom, moje je pamćenje izvanredno u svakom pogledu. Međutim, tome se ne treba čuditi, kad se radi o nadnaravnim stvarima, jer se one utisnu u dušu tako duboko da ih nije moguće zaboraviti, barem ne njihov smisao, pogotovu ako ni Bog neće da ih zaboravimo.

UKAZANJA U PONTEVEDRI I TUYU (1925, 1926. i 1929)

Ova ukazanja su nadopuna onim u Fatimi, a ujedno ispunjuju obećanje koje je Gospa dala djeci 13. srpnja 1917. Nakon što im je pokazala pakao i govorila o drugom još strahovitijem ratu, rekla im je: *»Da bih ovo spriječila doći ću i zatražit ću posvetu Rusije mome Prečistom Srcu i, kao zadovoljštinu, sv. Pričest u pet prvih subota u mjesecu.«*

Pontevedra

Desetog prosinca 1925. Gospa se ukazuje sestri Luciji. Uz Nju stoji dragi Isus. Dok je jednu ruku položila na Lucijino rame, u drugoj je držala Srce okruženo trnjem. Isus joj reče:

»Pogledaj srce tvoje Presvete Majke. Ono je okruženo trnjem, koje nezahvalni ljudi neprestano ubadaju i nema nikoga koji bi ga iščupao prikazujući svoje trpljenje kao zadovoljštinu.« Zatim je Gospa dodala: *»Gledaj, kćeri moja, ovo moje Srce ovijeno trnjem, kojim ga nezahvalni ljudi neprestano ubadaju svojim psovkama i svojom nezahvalnošću. Nastoj me barem ti utješiti i reci onima koji će se svake subote tijekom pet mjeseci ispovijedati i pričestiti, izmoliti kronicu i razmatrati petnaest minuta sveta otajstva u mome društvu, da im obećajem svoje prisustvo na času smrti i sve milosti potrebne za spasenje.«*

Petnaestog veljače 1926. ukaže se sestri Luciji — dok je radila u samostanskom vrtu — dragi Isus i upita je: *»Što si učinila za proširenje pobožnosti Prečistom Srcu moje Majke?«* Sestra Lucija je iznijela poteškoće s kojima se susreće i upitala Ga o pojedinostima sv. ispovijedi u vezi s pobožnosti pet subota. Isus joj je odgovorio: *»Zaista tvoja predstojnica ne može učiniti ništa sama, ali s mojom milošću može učiniti sve.«* Što se odnosi na sv. ispovijed, može se obaviti i nekoliko dana prije. *»Važno je — rekao je Isus*

— *da me prime u svoje srce u stanju milosti i s nakanom za zadovoljštinu Prečistom Srcu Marijinom.*«

Tuy

Tri godine kasnije (1929) sestra Lucija je imala ponovno ukazanje, koje opisuje ovim riječima: »Iznenada je čitava kapelica bila obasjana nadnaravnim svjetlom i nad oltarom se pojavio veliki križ dotičući gotovo krov. Na gornjem dijelu križa se razabirala glava i trup čovjeka. Na grudima je imao golubicu kao od svjetla, a na ostatku križa visio je razapeti čovjek. Iznad njegova pojasa, u zraku, vidio se kalež i velika hostija. U kalež su padale kapi krvi s lica i s rane na grudima raspetoga Isusa. Ispod desne strane križa stajala je Naša Gospođa (Gospa). To je bila fatimska Gospa. Držala je svoje Srce u lijevoj ruci, bez mača i ruža, s trnovom krunom i plamenom. Ispod lijeve strane križa vidjela su se slova koja su sačinjavala riječi *'Milosrđe i samilost'*. Bila su kao od kristalne vode koja je

padala na oltar. Shvatila sam da je to tajna Presvetog Trojstva i primila sam saznanja o toj tajni koju mi nije dozvoljeno otkriti. Gospa mi je rekla: *'Došao je čas u kojem Bog traži od Svetog Oca da u zajednici sa svim biskupima svijeta posveti Rusiju mome Srcu, obećavši da će je na taj način spasiti'*.«

ZAŠTO PET SUBOTA?

O. Gonçalves je bio jedan od svećenika zadužen za ispitivanje fatimske poruke. U pismu upućenom sestri Luciji, između ostalog, upitao je: zašto pet subota, zašto ne devet ili sedam u čast sedam žalosti naše Gospe? Sestra Lucija mu je odgovorila u pismu od 12. lipnja 1930. ovako: »dok sam se nalazila u kapelici s Gospodinom u noći od 29. na 30. svibnja 1930. i s Njim razgovarala o ovom pitanju, jače sam osjetila Njegovu prisutnost i, ako se ne varam, čula sljedeće:

Kćeri moja, razlog je jednostavan. Ima pet vrsta grijeha i pogrda prema Prečistom Srcu Marijinom. To su:

- a) Pogrde protiv Bezgrešnog Začeca;
- b) Pogrde protiv Njena djevičanstva;
- c) Pogrde protiv Njena božanskog materin-

stva i, istovremeno, odbijanje da je ljudi priznaju svojom Majkom;

d) Zlodjela onih, koji javno pokušavaju unižeti u djetinje duše ravnodušnost, zablude ili mržnju prema Presvetoj Majci; i

e) Uvrede onih, koji javno obeščašćuju Njene slike.

* * *

Nedavni izvanredni i nepredvidivi događaji u svijetu i osobito u zvanj Istočnoj Europi, očiti su znak Providnosti. Čuju se mišljenja poznatih i nepoznatih, koji sve te događaje povezuju s fatimskom porukom, s neposrednim sudjelovanjem u ovim promjenama Blažene Djevice Marije, moćne Odvjetnice.

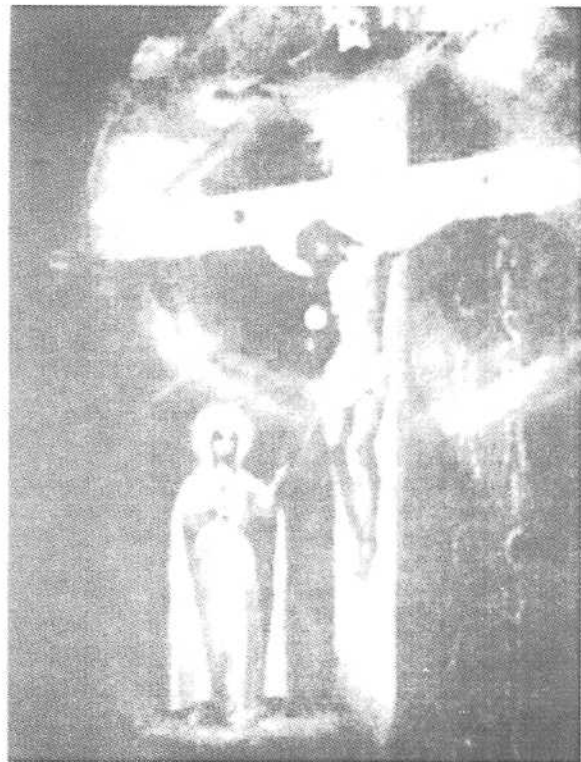
No ne smijemo zaboraviti da je Gospa uvjetovala mir u svijetu s našom djelatnom suradnjom. Njena pomoć neće uzmanjkati, ali ona će utoliko biti uspješnija, ukoliko naša suradnja bude djelatnija.

Dosadašnje iskustvo je pokazalo kako su svi napori da se postigne mir bezuspješni. A bez-

uspješni su jer ne računaju s Božjim blagoslovom i našim istinskim odzivom na Gospin poziv.

* * *

Ova ukazanja Crkva smatra privatnom objavom. Ona ništa ne nadodavaju božanskoj Objavi, u kojoj je rečeno sve potrebno za vječno spasenje. Ona su Božji dar, jer u stanovitim povijesnim i geografskim prilikama podsjećaju i oživljuju vječne istine Evandjelja.

*Kardinal Stepinac kruni kip Gospe
Fatimske u zatočeništvu u Krašiću 1959.
Kip mu je poslao Papa Pija XII*